

РАЗГОВОРЪ Ө.

На зарань-тж Иванчо стана твърдѣ рано, и остави малкж-тж си сестрж да спи още, и, като извика куче-то Ифеста, излѣзе да ся порасходи малко. Като ся върна отъ расхodka-тж, влѣзе въ книгохранилицж-тж, и зѣ единж книгж да ѝж чете. Майка му влѣзе, и той като ѝж поздрави, цѣлува ржкж-тж и' и и' каза че ходилъ да ся расхожда; а тя му рече, че направилъ добрѣ, защото расхождане-то го прави силенъ и здравъ. Подиръ Иванчо ся помоли на майкж си да му раскаже за онова, което мысли, въ главж-тж ни. Тя сѣдна съ него при прозорець-тж, и начнахъ да ся разговарятъ.

М. Иванчо! що мыслиж сега?

И. Какъ могж да знаѝж, мамо, ако ми не кажешъ? азъ не могж да видѝж въ главж-тж ти, та да знаѝж мысли-ты ти.

М. Замижи сега, Иванчо, и намысли нѣщо.

И. Добрѣ, азъ намыслихъ.

М. Ако ми не кажешъ що мыслишь, азъ не могж да знаѝж. Ако искашь, ты можешъ да държишь тайно всичкы-ты си мысли.

И. Така и ты можешъ и всякой другъ. Веднѣждь Еленка говорѣше на снѣ-тж си, и азъ отъ думы ты и' познахъ що снѣуваше. Снѣ-тж и мысль-та едно ли є?

М. Много си приличать: ты знаешъ, че кога снѣувашъ, струва ти ся че си буденъ.

И. Наистинѣж, мамо, могж да гледамъ много